

[Peter Brixtofte]

tjenester på det niveau, som borgerne ønsker. I det offentlige er der mange gratisydelse, der gør, at det er svært at finde ud af, hvad forbrugerne egentlig ønsker sig af den offentlige sektor, og der er med rette sat spørgsmålstegn ved, om serviceniveauet bliver bedre, selv om der afsættes flere økonomiske midler.

Jeg vil godt her citere min socialdemokratiske modkandidat fra Otterupkredsen, fru Ritt Bjerregaard, som på et møde den 22. august 1979 på Askov Højskole sagde følgende:

»Den offentlige sektor er blevet så stor, at de flere penge, der bliver hældt i den, i højere grad gavner terapeuter og behandlere, læger og administratorer, end de gavner klienter og patienter, skatteborgere, eller hvad man nu skal kalde objekterne for den megen omsorg.«

Venstre er meget enig i denne argumentation. Venstre mener derfor, det er muligt at nå de mål, som Socialdemokratiet har foreslået for den offentlige sektor, uden at bruge flere penge.

Det har været fremme, hvorvidt det forudsættes, at der afsættes flere penge, og det er sådan set ikke så underligt, at finansministeren kan lægge nogle beregninger frem baseret på det, vi kender som den traditionelle socialdemokratiske politik. Det er rimeligt og fair over for Folketinget at oplyse, hvad virkningerne vil blive. Jeg synes ligesom finansministeren, at vi skal tage Socialdemokratiet på ordet, og da det ser ud til, at man nu vil slå fast, at vi skal prøve at gøre tingene anderledes, vil Venstre herefter ikke agitere imod Socialdemokratiets forslag med den begrundelse, at det er fantastisk dyrt at leve op til de målsætninger for den offentlige sektor, som Socialdemokratiet har opstillet. Lad os fortsætte debatten med udgangspunkt i det, som der blev opnået enighed om i dialogen mellem finansministeren og Socialdemokratiet i starten af denne debat.

Når det gælder forslagene om hurtigere samtykke og forsvarlig sagsbehandling inden for den offentlige administration, giver den tekniske og teknologiske udvikling mange muligheder. Dertil kan lægges, at der kan gennemføres administrative reformer, som ikke mindst Finansministeriets moderniseringsredegørelser mange gange har lagt op til. Man kan faktisk godt med færre medarbejdere gøre tingene hurtigere – også sådan, at der træffes hurtigere beslutninger for den enkelte – hvis

man formår at give den enkelte medarbejder større kompetence. Udstyres den enkelte medarbejder med større kompetence, god uddannelse, ordentlig teknologi, ordentlige lokaler og fysiske forhold, er det muligt at afgøre tingene hurtigere, også hvis man kan sikre, at borgeren når frem til den rigtige person, første gang vedkommende henvender sig til det offentlige system. Der spildes mange ressourcer for borgerne og for det offentlige ved, at man ikke finder frem til den, der kan give én afslag eller medhold i det, man søger om, og derfor er det utrolig vigtigt, at vi bygger den offentlige sektor kundenvenligt op, således at når man henvender sig til den offentlige sektor, får man med det samme en vejledning, som gør, at man får fat i den rigtige person. Det vil spare mange ressourcer både for borgeren og for det offentlige. Derfor er det Venstres påstand, at sagerne kan afgøres hurtigt og mere kompetent, uden at vi skal bruge flere penge; vi kan måske endda bruge færre penge, hvis vi indretter tingene mere rationelt.

Når det gælder afskaffelse af ventelister til daginstitutioner, er det faktisk også realistisk at køre en kommune uden ventelister, hvis man kigger kritisk på forbruget af ressourcer, og jeg har forstået, at der også er en klar åbning fra Socialdemokratiet til, at man selvfølgelig bør gøre det. Jeg ved godt, at det her blev fremhævet, at man skal bruge dagpengene til det, men det er en gammel og en anden diskussion, som vi kan tage i forbindelse med beskæftigelsespolitikken.

Jeg synes, det er lige så relevant at spørge: Får vi nok for de ressourcer, vi anvender? Kigger vi kritisk nok på tildelingen af ressourcer til institutioner i forhold til, hvornår børnene er der? Jeg vil vove den påstand, at der i mange danske institutioner en stor del af dagen er flere ansatte end børn, og det kunne godt tænkes, at man kunne finde ud af at anvende ressourcerne mere rationelt, så man ved en omfordeling kunne få flere pladser for de samme penge.

Så er der afgørelsen af, hvor meget man skal betale for en daginstitutionsplads. Der er nogle kommuner, som har valgt at give meget store tilskud til nedbringelse af forældrebetalingen; til gengæld har de samtidig store ventelister; det er et prioriteringsspørgsmål. I Venstre har vi mest sympati for de kommuner, der siger, at